

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXIV. Deus, qui dives est in Misericordiâ, propter nimiam charitatem suam, quâ dilexit nos, cùm essemus mortui peccatis, convivificavit nos in Christo. Eph. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

DEUS, qui dives est in Misericordiâ: propter nimiam charitatem, quâ dilexit nos, cum essemus mortui peccatis, convulsit nos in Christo. Eph. 2.

Considera te propter peccata, quæ patrasti, fuisse mortuum, ita ut aliud non superesses, quàm ut esses inferendus in sepulcrum, hoc est, detruendus in infernum. Dominus te suscitavit, ut pono, revocando ad vitam. Capisne igitur, ut par est, quantum tibi beneficium præstiterit? si caperes, o quàm incederes quasi extaticus stupore, quasi attonitus, & absorptus, magis, quàm incederet olim Lazarus, eum iterum pedem in terrâ figeret reversus ad vitam, quamvis longè inferioreni tuâ. fortè DEUS indigebat tui non erat sat magnus? non erat sat gloriosus? non erat tam beatus sine te, quàm modò tecum? & tamen cum esses mortuus peccatis, hoc est, pro peccatis, convulsit te in Christo. noluit in eo statu te relinquere; in quo merebaris esse æternum, propter perfidiam, propter ingratitude tuam, & quòd, mortuus cum sis, sponte tuâ sis mortuus. sed revocavit ad vitam, eamque geminam, gratiæ scilicet & gloriæ, verbo revocavit ad vitam eandem cum Christo, unde non simpliciter ait Apostolus: *Trulsificavit in Christo, sed convulsificavit.* & quo modo revocavit ad vitam? fortè, ut cum Lazaro factum, jubendo: nequaquam, sed rogando. *Laboravit rogans.* Jer.

15. v. 6. quia mille modis allucinat, ut redires ad se, talibus rationibus, illicitis, modis agendis demissis, ne violaret libertatem, ut meritò rogâsse dici possit. *Infinitum! o charitatem inextinguibilem! an non meritò nimiam rogavit? Propter nimiam charitatem, quâ dilexit nos.*

2. Considera aliam dari rationem non posse ejus Charitatis, quæ erga te usus est, nisi quia *Deus misericordiâ.* non dicitur: in hoc dicitur *in misericordiâ.* quia in hoc quod ex Justitiâ potuit, vix tibi profecit, quod secundum Misericordiam potuit. hoc enim est facere secundum divitias suas, dare donâ non exacti, sed danti proportionata. Ideo charitas nimia fuit, non nego, respectu. at nimia non fuit respectu peccati, & quam ob causam? quia non propter misericordiam, non amat propter misericordiam, sed danti proportionata. Ideo merito invenit meritum, propter quod amat: & ille per misericordiam invenit meritum, sed exacti. & hoc omnino modo DEUS exacti cum. *Largitus est ei secundum iniquitatem suam.* II. 63, v. 7. *In dicitur: iniquitatem suam redemit eos.* v. 9. Hinc est, quod Apostolus misericordiam adducit

DEO tanquã radicem ejus amoris, quo
deceat te facere justum. Non ait: *DE-*
VS, qui dives est in charitate, propter ni-
miam Misericordiam suam convivifica-
vit nos. sed ait: *DEVS, qui dives est*
in misericordia, propter nimiam chari-
tatem suam convivificavit nos. Miseri-

cordia facit, ut Dominus nos amet, &
Amor facit, ut misericordiam exer-

cat. En igitur cui debeas in acce-
pta vitam tuam, primò Misericordiam,
tum Charitati. Justitia ejus partem
non habuit, nisi quatenus exiobat, ut
ad vitam istam etiam tu ipse aliquid
conferres. ceterum cum agitur de a-
nimã erudenda de peccato, ipsa se non
ingerit, non miscet, non operatur, sed
permittit. num in sacris paginis repe-
ries aliquando *DEUM* in justitiã dici
divitem? *Dives in justitiã.* non repe-
ries. Laudantur divitiã Longanimitatis,
laudantur divitiã gratiã, divitiã
gloriã, divitiã sapientiã infinitã, de
divitiã justitiã alium siletur. si etiam
fuerint, non reperiuntur. vel enim a-
gitur de Justitiã, quam exercet in re-
munerando, vel de Justitiã in punien-
do, dum remuneratur, non est dives
in justitiã, qui dat supra omne meritũ.
nec dum punit, dives est in Justitiã, quia
dat infra condignum. & nec dum ardes
amore in *DEUM*, qui ad nihil propen-
deris magis, quã ut faciat tibi gratiã?
3. Considera, quã sit causa tribuen-
di *DEO* titulum tam præclarum non
modo misericordis, sed divitis in mi-
sericordiã. *Dives est in misericordiã.*
ut designetur ejus differentia ab
hominibus, quibus ejusmodi enco-

mium aptari nequit. Dicitur equidem
potest, quòd sint misericordes, cum do-
nant. sed dici non potest, quòd sint
divites in misericordiã. nonne vides,
quã in donando oportet esse limi-
tatos? quomodo potueris, ita esto mise-
ricors, ajebar filiolo Tobias c. 4. si ni-
mum uni donent, non habent, quod
alteri largiantur. *DEUS* solus est,
qui donare potest omnibus, & sic do-
nare, quasi nihil cuiquam alteri dedis-
set. *Dives in omnes, qui invocant illũ.* &
hoc est verè esse divitè in donando, si
dives esse non desinat, quantumcum-
que dederit. Deinde, si homines et-
iam plurimum donaverint, erunt *di-*
vites, sed non *divites in misericordiã*,
quia semper habent aliquam obligati-
onem donandi, saltem charitatis, &
sic dant potius quã donant. solus
DEUS obligationem non habet, quia
nulli est subditus legi. *Quis ei dicere*
potest, cur ita facis? Job. 9. v. 11. Præ-
terea etsi nulla foret obligatio homi-
num, donando semper plus lucrantur,
quã largiantur. quia largiuntur e-
xempli causã pecunias, largiuntur so-
lia, scepra, coronas, & lucrantur a-
ctum illum, quem exercent, virtutis,
qui longè excedit pretium rei data.
hinc est, quòd is dixerit Dominus:
Beatius est magis dare, quã accipere.
nam quòd alii accipiant, te non facit
beatum, sed quòd des. *DEUS* autem
ne quidem actum istum lucratur, quia
perinde est dives, sive dederit, sive da-
re omiserit. Dic ergo, quid lucratur?
fortè adorationis obsequia, fortè ap-
plausus? at isthæc est gloria extrinse-

R. P. Rauli Segneri Manna Anima.

R r

cus

cus adventans, quæ DEUM nihilo facit ditio-rem. deinde quis nescit omnes adorationes, plausus, encomia mundi eatenus esse æstimanda, quatenus demonstrant merita laudari? at DEUS non minus meretur laudis, cum omittit, quam cum exercet misericordiam. Denique si nôsse cupis, quàm sit dives in misericordiâ: vide, quousque procedat, cum thesauros suos effundit in terram. Homines effundere non possunt nisi spatio oppidò vicino, quia semper effundunt in proximos. DEUS proximum non habet, & ita effundere non potest nisi in res à se conditas, quæ infinito distant intervallo. quod sicut est, numquid bene locutus est Apostolus, cum dixit de Domino tuo: *dives est in misericordiâ?* quanquam, ut mihi videtur, non sunt hæc causæ principales, ob quas dixit. Præcipua fuit, ut ostenderet, ad opus Justificationis, quale hoc est, de quo agit præsens sententiâ, non sufficere misericordiam ordinariam, requiri abundantem. quia, cum esses *mortuus peccatis*, non solum nullum habebas meritum nec condignum, nec congruum, ut te Dominus *vivificaret*, sed eras per culpam summè indignus, ut adeò Deus spectatâ tantâ inæqualitate proportionis plus faciat, cum scelerato reddit gratiam, quàm cum gloriâ sancto largitur. & tu nec dum capis excellentiam favoris, quem accepisti?

4. Considera, fieri posse, ut fortè minus æstimes misericordiam tibi exhibitam ob hanc ipsam causam, quia *Dives est*. sic enim in câ exhibendâ nul-

lus est labor. *subest illi, cum* posse. Sap. 12. v. 18. an tu ergo labore, quo stetit, beneficia capis? si ita est, magis eris obnoxiosus fossori, qui sudans in vinea pastinat, quàm Principi, qui orbabilitratis Equestris te inserit, quæ dico, Magistro, imò & proprio patris obligatus. non ignoro certatibus magis æstimandum, quæ sibi detrahit, ut tibi largiatur, ut bias facere solebat, ut daretur bus. sed cur hoc æstimandum quia indicium est majoris charitatis cum is, qui regnum tibi dat, dat affectu, quo ille panem, non modo magis ipsi obligaris? Jam vero noster est casus. Deinde, ne esset exultationi tam crude, volumino, ut revocare ad vitam staret impendio. Audi, ut loquitur Apostolus. non solum ait: *Conversificavit nos, sed: convivificavit nos*. ut te salvum faceret, en quo processerit DEUS tuus: *Proprium suo non pepercit.* & dum filio non percit, dici potest, nec pepercit. & tu dices salutem tuam illi nihil contulisse? Aspice illam faciem liventem, deformem, exanguem oculos, laceratos humeros, latus crudelissimè perforatum, aspice illas manus pedes, illud pectus, illud caput coronatum adeò doloriferis, & tunc terum dicas, si potes, salutem tuam nihil contulisse, quia *dives est in misericordiâ*. ne unquam amplius dicere hoc posses, ecce è divite est pauper: *cum dives esset, pro*

Nullus est egenus. quanquam nunquam magis ostendit, quam dives esset in misericordiâ, quam ubi amore tui factus est pauper, dum denique in cruce inter duos latrones nudus expiraret. Hinc denique concludit, charitatem à DEO tibi exhibitam planè nimiam fuisse: sed jam non solum respectu tui, sed etiam ipsius. nam ille dici potest minimum amare, qui plus facit, quam necesse sit, ad obrinendum bonum, quod amato desiderat. & tamen ita fecit DEUS. potuit te vivificare simpliciter, & nihilominus facere id voluit in Christo. & in Christo tam malè habito, in Christo tam barbarè tractato. Magna proin fuit ejus charitas in te creando, major in elevando ad sta-

tum gratiæ, maxima in reparando, cum tali statu excidisses. quid ergo restat, quando tanto majore te reparavit impendio, quam necesse foret? restat, ut dicamus fuisse *nimiam* in hoc monstravit majorem tui amorem, quam sui ipsius, quoniam *tradidit se ipsum pro te.* Eph. 5. v. 2. & sic quis dubitet, plus fecisse, quam deberet? mentem igitur adverte ad id, quod ait Apostolus: *Propter nimiam charitatem suam, quâ dilexit nos.* non satis erat dicere: *propter nimiam charitatem, quâ dilexit me.* adungere voluit suam, ut scias eodem amore, quo DEUS se ipsum amat, etiam amasse te, quia magis se ipso amavit.

XXV.

S. Magdalena de Pazzi.

Hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat, nec contradicam sermonibus sancti. Job. 6. v. 10.

Considera eum, qui consolationem petit, indicare se esse afflictum. quia gaudium non necessariò antecedit afflictio, antecedit autem consolationem. Vide ergo, quam rarum hoc sit genus consolationis, quod sanctus Job petit à Domino isto modo precandi, nempe afflictionem majorem præteritâ, quæ illi sine commiseratione contingat in dies. *Hac mihi sit consolatio, ut affligens me dolore non parcat.* Verum est, eum simul eum afflictione

etiam petere patientiam, & ideo subjungit: *nec contradicam sermonibus sancti.* Non solum petit, ne contradicat sermonibus sancti, neque solum, ut sanctus affligens eum dolore non parcat, sed utrumque simul. Consentire cum voluntate DEI, quando is potius prospera quam adversa immitit, consolationis est exigua, quia admodum facile est, & ideo nõ est tibi dicendū duntaxat. *Hac mihi sit consolatio, ut non contradicam sermonibus sancti.* Habere mul-

Rr 2

rum